

og han siden bestemmer sig til at nøjes med en mindre Frist, kan nøjes med at give Nyderen Underretning derom med 2 Maaneders Varsel til en af de Terminer, da Afløsningssummen kan betales. Efter som Paragraffen nu er affattet, er der 3 Maaneders Varsel, men det kan sikkert i mange Tilfælde være af Betydning for Yderen, at han kan opsætte at tage den endelige Bestemmelse om, naar han vil indfri Afløsningssummen, saa nær ind i mod den forestaaende Termin som muligt; des bedre kan han danne sig en Mening om, hvordan Forholdene kan blive paa Laanemarkedet i Terminen. Og for Nyderen maa det være tids nok at faa de 2 Maaneders Varsel om den Tid, han skal modtage disse Penges. Endelig har vi ogsaa i dette Ændringsforslag indføjet den Bestemmelse, at Afløsningssummen kan indbetales ikke blot til den 1. Januar, men ogsaa til den 1. Juli. Det vil jo bidrage til, at det hele foregaar noget jævner; der er da saa meget mindre Grund til at frygte for, at det vil bringe Forstyrrelse paa Laanemarkedet, og det er jo en Ændring, som Nyderen ganske umuligt kan have noget at indvende imod.

Saa har vi endvidere stillet Ændringsforslaget under Nr. 10 til § 10. Det gaar ud paa, at Opsigelser, der allerede nu er foregaaet efter den gældende Lov til Betaling den 1. Januar 1919, skal være gyldige fremdeles ogsaa efter den nye Lov. Man synes, det er urigtigt at bebyrde Opsigeren, Nyderen med fornyet Udgift til Opsigelse og fornyet Ulejlighed derved; men man tør dog ikke fratage den Ydere, der her bliver Tale om, Retten til at forlange indtil de 2 Aars Frist med Betalingen, og Ændringsforslaget er altsaa formet i Overensstemmelse dermed, at Opsigelserne staa i ved Magt efter den gamle Lov, men dersom Yderen vil gøre Brug af den Frist, som gives i § 3, staa det ham frit for ogsaa i disse Tilfælde, naar han inden 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden giver Nyderen fornøden Underretning desangaaende. Helt at stryge denne Bestemmelse om Fristen for de Ydere, som har faaet deres Afløsningssum opsagt til kontant Udbetaling til 1. Januar 1919, har man ikke turdet, efter de Udtalelser, der fra forskellige Sider er kommet om Massen af de Opsigelser, der skal være foretagne. Det hævdes, at hverken Retskontorer eller Godskontorer kan magte at faa saa mange Laan, som er opsagte, ekspederede rettidigt allerede nu til førstkommende 1. Januar, og der frygtes jo ogsaa for, at naar en saadan Masse Laan skal ordnes til samme Termin, kan det

have en uheldig Indflydelse paa Laanemarkedet. Det sidste tror jeg nu ikke har saa meget paa sig, men ingen kan jo garantere noget, og vi har derfor ikke turdet bestemme, at disse Ydere ikke skulde have den Frist, der ellers iver gives Yderne overfor Opsigelser, og vi kan jo ikke se, at Nyderen lider nogen Uret ved, at disse Ydere, der allerede har faaet Afløsningssummen opsagt, faar en Frist paa indtil 2 Aar med Betalingen, da de i den Tid skal svare 4½ pCt. aarlig Rente af Afløsningssummen. Maa jeg samtidig sige om det Spørgsmaal, at nu er Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 3 formentlig affattet saaledes, at der ikke kan være Tvivl om, hverken hvornaar eller fra hvilket Tidspunkt de 4½ pCt. Rente skal svares, eller hvordan Afgiften skal betales i Eks. for Aaret 1918, dersom Opsigelsen er sket i Aaret 1918. Det kunde være Tvivl underkastet, som Forslaget kom til os fra det andet Ting, men nu tror jeg, det er tilstrækkeligt klart. Den højtærede Landbrugsminister og jeg drøftede dette Spørgsmaal ved første Behandling, og vi saa for Resten ens paa Paragraffens Forstaaelse i den Affattelse, hvori den da forelaa, men noget uklart var Forholdet. Men nu er det formentlig klart, at i det af mig omtalte Tilfælde skal Afgiften for 1918 betales efter § 1, altsaa med hvad der svarer til 4 pCt. af Afløsningssummen. Den forhøjede Ydelse, 4½ pCt., 2¼ pCt. halvaarlig, skal kun svares i det Tidsrum, hvormed Betalingen bliver udsat, og det er i det nævnte Tilfælde kun fra 1. Januar 1919 at regne. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af Udvalget og af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Godskesen: Under Forhandlingerne om Loven af 20. Marts 1918 ligesom ogsaa ved første Behandling af det her foreliggende Lovforslag blev det fra konservativ Side fremhævet, at vi anser hele Afløsningsloven for at være i sin Grund urigtig og uretfærdig. Vi stillede os derfor ogsaa mod Loven af 20. Marts 1918 paa alle Stadier. Dette Standpunkt er i sin Tid blevet udførligt begrundet fra vor Side, og det er derfor ikke nødvendigt, ligesom det paa dette Stadium sikkert heller ikke vilde være korrekt, at jeg gentager denne Begrundelse. Jeg skal indskrænke mig til at fremhæve, at vi fremdeles staa paa det samme principielle Standpunkt som tidligere, og at vi derfor ogsaa ved den endelige Afstemning maa stemme imod Lovforslaget, ligesom vi stemte mod Loven af 20. Marts 1918. Men